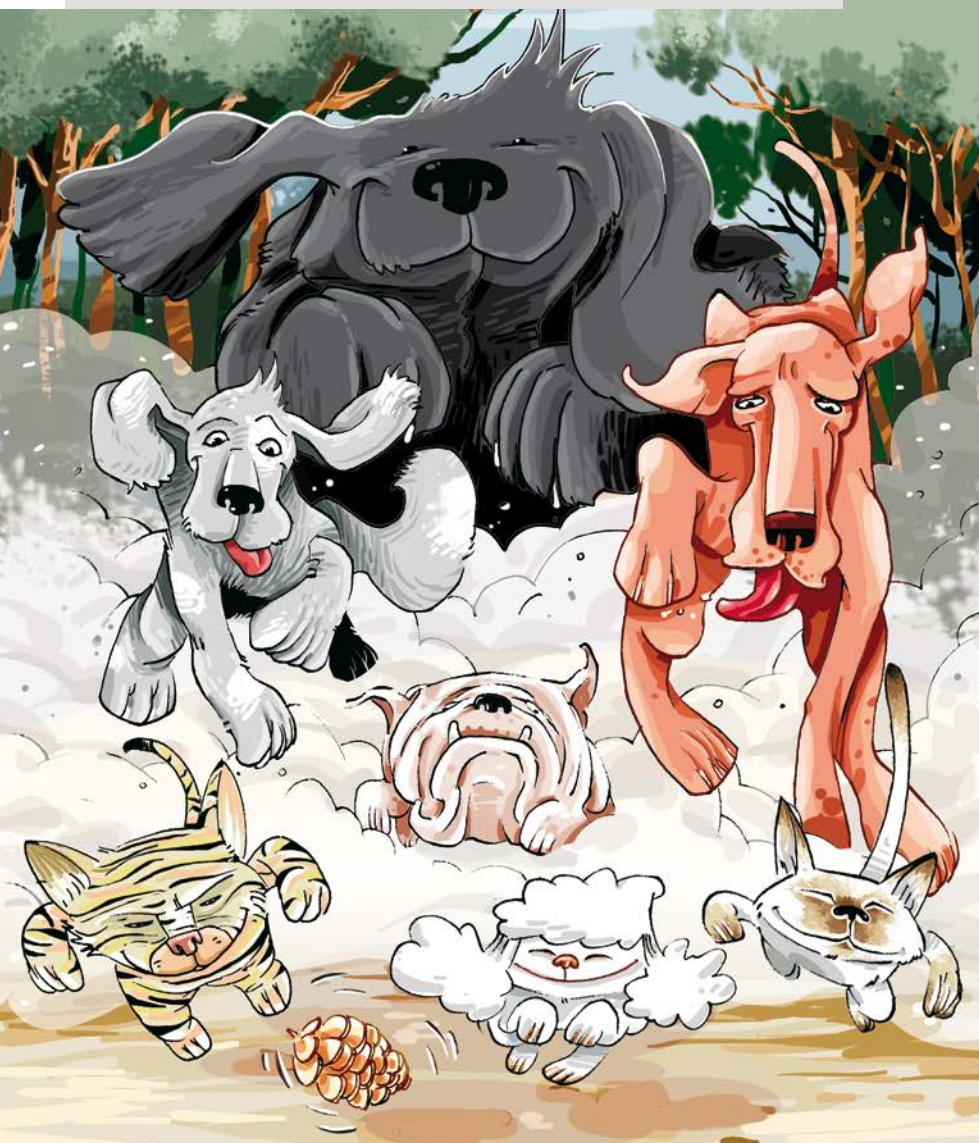

Flavia Company

Gosigatades

Dibuixos d'Oriol Malet

El Mestre

Hola, sóc el Mestre. Primer de tot, us diré quin aspecte tinc, no fos cas que ens creuéssim pel carrer algun dia i no em reconeguéssiu. Sóc molt pelut i de color gris, amb alguna espurna blanca. Tinc les orelles grosses i caigudes, les potes enormes i uns ulls rodons i precisos, o això com a mínim és el que deia la família amb qui vivia ara ja fa molt de temps, abans que m'abandonessin. Ells són els qui

em van posar el nom de Mestre, perquè ja des de petit era molt llest i ho sabia tot.

Tinc uns quants anys, i ja deveu saber que cada any dels nostres és com set dels vostres, o sigui que, si multipliquem, resulta que en sumo molts. Però jo no em sento gran. Encara puc córrer ben de pressa, saltar parets molt altes i trobar amb l'olfacte aliments exquisits. A més a més, tot aquest temps de vida m'ha permès aprendre a parlar i a escriure el vostre idioma, l'humà.

Els gossos també en tenim, d'idioma. Potser us penseu que no signifiquen res, els nostres lladrucs, però us equivoqueu de mig a mig. Per exemple, tres lladrucs llargs més un de curt vol dir: «Què tens avui per dinar?». Dos de curts i un de llarg vol dir: «Tu també tens puces?». Un de curt tot sol vol dir: «Etic cansat». I si s'acompanya d'un

sospir profund vol dir: «I una mica trist». En canvi, molts lladrucs tots seguits volen dir: «Etic molt content». Els temes de conversa amb els meus amics solen ser sempre els mateixos: el menjar, les puces i els partits de pinyes, que són l'esport preferit dels gossos, les gosses i fins i tot d'alguns gats i gates del barri. Consisteix a agafar una pinya que hi hagi per terra i dur-la a la boca, corrents, sense que ningú te la prengui. Guanya el que més temps la conserva. Hi ha molts trucs per fer que algú deixi anar la pinya, com ara espantar-lo, fer-li pessigolles o oferir-li alguna llepolia. Però no tan sols ens comuniquem amb els lladrucs: si donem un cop amb la cua a una persona vol dir: «és de fiar»; si en canvi li toquem el peu amb la pota vol dir: «vés-te'n d'aquí», i quan traiem la llengua vol dir: «tinc set».

Bé, tot això us ho dic perquè conegueu una mica el meu tarannà, però si m'he posat a escriure és, en realitat, per explicar-vos la gosigatada que vam viure els meus amics i jo i com ens va canviar la vida. Per cert, *gosigatada* és la paraula que fem servir gossos i gats per dir *aventura*.

La colla

A la nostra colla érem, en aquells temps, els mateixos d'ara: el Punxegut –li diem així per les dents, ben esmolades i llargues–; la senyora Fina –una elegant boleta blanca amb pedigrí que es va quedar al carrer quan la seva mestressa, ja molt velleta, va morir–; el Pi, que és molt prim, molt alt, molt pèl-roig i molt simpàtic; el Terratrèmol, que és un gos realment gegant, molt bona peça, de

color negre i amb les orelles molt grosses, i jo mateix, el Mestre. També hi havia el meu millor amic, que és un gat que es diu Sam, que més que gat sembla tigre, perquè és tot amb ratlles negres i grogues, i la seva xicota, que es diu Peti, una siamesa d'ulls blaus molt divertida. El Sam i jo faríem qualsevol cosa l'un per l'altre.

Suposo que us pregunteu si ens podem entendre, gats i gossos. I tant que sí! L'idioma gat és molt fàcil. Amb tres o quatre mesos d'estudi el pots parlar sense que es noti gens que ets d'una altra espècie. A mi la llengua gat me la va ensenyar una vella tortuga del Japó. El llenguatge gos, tot i que és una mica més extens, també es pot aprendre amb rapidesa, si bé s'ha de dir que els gats, quan parlen gos, tenen un accent estrany, no acaben de pronunciar bé alguns lladrucs i s'enganxen amb

algunes paraules. Diu el Sam que és perquè tenen la boca més petita, però jo crec, senzillament, que els gossos, en qüestió d'idiomes, som més espavilats.

Els meus amics i jo vivíem amagats al jardí d'una casa, entre uns taulons de fusta que havíem col·locat de manera que no ens congelés el fred ni ens cremés la calor. A una banda teníem el que en podríem dir la cuina, plena dels aliments que anàvem trobant pels contenidors i que encara eren bons: cadascú tenia el seu forat a terra per colgar-los. A una altra banda hi havia els lavabos: també cadascú tenia el seu forat a terra per colgar «les seves coses». I després teníem una mena de saló, amb uns quants coixins que havíem arreplegat entre les restes d'una botiga que havia tancat feia poc: ens reuníem totes les nits, i escoltàvem una estona la ràdio que el

Terratrèmol havia trobat en una platja. Al jardí hi havia una espècie de bassa que ens servia per a banyar-nos i anar sempre ben nets: els peixos que hi havia, tots de color taronja fosforescent, eren amics nostres, llàstima que no poguessin sortir a jugar! Això sí, quan sortíem d'allà, havíem d'anar amb compte que no ens enxampessin els de les gosses municipals.